REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5541/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužiteljice Andree Laškarin (ranije Vuletić) iz Zaprešića, Ulica Matije Skurjenija 139, OIB: 66364447864, zastupane po punomoćnicima Ivanu Adžiću i Vinku Adžiću, odvjetnicima iz Zagreba, protiv tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo iz Zagreba, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, zastupanog po punomoćnici Andreji Šeši, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja, nakon glavne i javne rasprave zaključene 22. listopada 2026. u prisutnosti tužiteljice i njezinog punomoćnika odvjetnika Vinka Adžića, te zamjenice punomoćnice tuženika odvjetnice Josipe Šarlije Ćorić, dana 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnima odredbe Ugovora o kreditu broj 600790 od 28. srpnja 2008. sklopljenog između prednika tuženika Volksbank d.d., kao kreditora i tužiteljice Andree Laškarin (ranije Vuletić), kao korisnice kredita, i to t. 6.1. u dijelu koji glasi: "Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: jednokratno 1,10% od iznosa kredita, naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.", te t. 6.2. u dijelu koji glasi: "Naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva: jednokratna uplata po premijskoj stopi od 2,1% na iznos glavnice uvećane za 20%".

II. Nalaže se tuženiku HRVATSKOJ POŠTANSKOJ BANCI d.d. naknaditi tužiteljici Andrei Laškarin troškove parničnog postupka u iznosu od 613,09 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. listopada 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 27. kolovoza 2025. ovom sudu podnijela tužbu protiv tuženika u kojoj je navela da je, kao korisnica kredita, s prednikom tuženika, kao kreditorom, 28. srpnja

2008. sklopila Ugovor o kreditu broj 600790, kojim joj je prednik tuženika odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 25.934,00 CHF, a ugovorena namjena kredita je bila kupnja vozila za osobne potrebe tužiteljice. Nadalje je navela da je u odredbi t. 6.1. Ugovora određena naknada za obradu zahtjeva i administracije kredita, jednokratno 1,10% od iznosa kredita, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita, dok je u odredbi t. 6.2. Ugovora određena naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, i to jednokratna uplata po premijskoj stopi od 2,1% na iznos glavnice uvećane za 20% sukladno ugovoru o osiguranju potraživanja s osiguravajućom kućom. Tužiteljica je isto tako navela da je tuženik tužiteljici 30. srpnja 2008. naplatio predmetne naknade u iznosu od 167,95 EUR (1.265,43 kn) i 384,77 EUR (2.899,04 kn). Tužiteljica je pojasnila da su stranke Ugovor sklopile u okolnostima u kojima je prednik tuženika koristio nepoštenu poslovnu prasku i to kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazio zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničarsko društvo, te je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadama za obradu i osiguranje kredita, na koji način je doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog Ugovora. Tužiteljica je dodala da prednik tuženika prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora s tužiteljicom nije pojedinačno pregovarao o odredbama t. 6.1. i 6.2. Ugovora, već je ista bila stavljena poziciju "uzmi ili ostavi". Također je naveo da joj tuženik nije prezentirao koje to točno tuženik ima troškove u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužiteljica morala naknaditi, niti joj je pojasnio strukturu tih troškova i zašto iznos tih naknada izravno ovisi o visini iznosa kredita koji se traži. Dakle, tužiteljica je istaknula da su odredbe koje se odnosile na naplatu naknade za obradu i osiguranje kredita bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, o kojim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužiteljica imala utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužiteljici nametnuta prekomjerna i potpuno neopravdana obveza, te stoga smatra da takve ugovorne odredbe uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava. Tužiteljica je još ukazala da ima pravni interes da sud utvrdi ništetnost ugovornih odredaba predmetnog kredita koje se odnose na obvezu plaćanja naknade za obradu i osiguranje kredita te da su ispunjeni uvjeti iz odredbe čl. 187. Zakona o parničnom postupku za tužbu za utvrđenje posebno imajući u vidu da je pravo tužiteljice da ističe ništavost neograničeno. Tužiteljica je, konačno, navela da će posljedica utvrđene ništetnosti biti dužnost tuženika vratiti tužiteljici sve što je primila temeljem ništetnih odredbi Ugovora sa zateznim kamatama od dana stjecanja, a s obzirom na to da je tuženik nepošteni stjecatelj.

2. Slijedom navedenog, tužiteljica tužbenim zahtjevom traži da se utvrde ništetnima odredbe Ugovora o kreditu broj 600790 od 28. srpnja 2008., sklopljenog između prednika tuženika Volksbank d.d., kao kreditora i tužiteljice Andree Laškarin (ranije Vuletić), kao korisnice kredita, i to t. 6.1. u dijelu koji glasi: "Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: jednokratno 1,10% od iznosa kredita, naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.", te t. 6.2. u dijelu koji glasi: "Naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva: jednokratna uplata po premijskoj stopi od 2,1% na iznos glavnice uvećane za 20%", uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

3. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Prije svega je prigovorio vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj i predložio je da se vrijednost predmeta spora odredi u iznosu od 552,72 EUR. Nadalje je naveo da je potrebno utvrditi je li riječ o prosječnom potrošaču, odnosno je li tužiteljica razumjela Ugovor koji je svojevoljno potpisala. Isto tako tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja navodeći da je kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok pet godina od dana sklapanja ništetnog pravnog posla, te da obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, pa da od tada počinje teći zastara. Također je naveo da je već samim pregledom Ugovora moguće zaključiti kako su sporne ugovorne odredbe jasne, lako uočljive i razumljive te da su jasno koncipirane i unesene u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Stoga tuženik smatra da su sporne odredbe Ugovora o kreditu za tužiteljicu bile jasne, lako uočljive i razumljive, te da ocjena poštenosti tih odredaba nije dopuštena. Osim toga tuženik je naveo da tužiteljica nije dokazala da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njoj postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužiteljice. Tuženik je još istaknuo da se naknada za obradu kreditnog zahtjeva jednokratno isplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Tuženik je istaknuo i da je tužiteljica potpisom Ugovora o kreditu u odredbi čl. 11.2. Ugovora potvrdila da joj je banka uručila otplatnu tablicu u kojoj je, između ostalog, jasno bila iskazana naknada na koju je tužiteljica svjesno pristala. Dodatno je istaknuo da je sporna naknada obračunata i naplaćena sukladno objavljenim Općim uvjetima za poslovanje s građanima, a s kojima je tužiteljica prilikom potpisa predmetnog Ugovora o kreditu bila upoznata i na čiju je primjenu pristala, pa je tako i pristala na odredbu t. 5.3. Općih uvjeta prema kojoj banka u postupku obrade kreditnog zahtjeva provjerava bonitet i kreditno-garantnu sposobnost svih sudionika u kreditu, čime se jasno utvrđuju troškovi koje banke imaju prilikom obrade kredita, a koji su obuhvaćeni spornom naknadom. Povrh navedenog tuženik je istaknuo da postoji i podzakonski propis kojim je ugovaranje ulazne naknade dopušteno pozitivnim propisima, a riječ je o Pravilniku o naknadama za potrošačke kredite, u kojem je odredbom čl. 3. izrijekom dopušteno obračunavati i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, s time da donošenjem navedenog pravilnika nije uveden novi institut u sferi bankarskog prava, već je isključivi cilj istog bio donošenje detaljnijeg normiranja postojećeg stanja o dopuštenosti ugovaranja, a posljedično i naplaćivanja takve naknade. Tuženik je, također, naveo da se u konkretnom slučaju radi o proizvodu (kreditu) koji je tužiteljici odobren od strane tuženika na njezin zahtjev uz predočavanje uvjeta koje je ona svjesno prihvatila i nije tražila da se mijenjaju, a sam Ugovor jest sastavljen od strane banke, ali je sastavljen u dobroj vjeri, poštujući pozitivnopravne propise koji su u tom trenutku bili na snazi te je prije potpisivanja predočen i razjašnjen tužiteljici. Tuženik je još naveo da visina naknade od 1,10 % u odnosu na ukupan iznos kredita nikako ne bi mogla prouzročiti znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz Ugovora. Tuženik je zaključno naveo, da je u postupao sukladno propisima te ispoštovao sve obveze vezane uz predmetni ugovorni odnos. Tuženik je istaknuo i prigovor promašene pasivne legitimacije u odnosu na ništetnost odredbe o naknadi za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva jer predmetna naknada nije naplaćena u korist banke, već osiguravajućeg društva na ime police osiguranja tužiteljičinog kredita. Pojasnio je da je u navedenoj odredbi jasno navedeno na koji način i u koju

svrhu se izračunava i naplaćuje naknada. Uzimajući u obzir da se i ovdje radi o jasnoj, lako uočljivoj i razumljivoj odredbi koja u sebi sadržava činidbu koja je lako odrediva to tuženik smatra da nipošto nisu ispunjene pretpostavke da bi ta odredba bila utvrđena ništetnom. Dodatno smatra da sporna odredba nije mogla prouzročiti značajnu neravnotežu na štetu tužitelja niti u korist banke jer ista naknada u korist banke nije niti plaćena. Slijedom navedenog, tuženik je predložio odbiti tužbeni zahtjev tužiteljice uz naknadu troškova parničnog postupka tuženiku sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

4. Sud je tijekom postupka izvršio uvid u presliku Ugovora o kreditu broj 600790 od 28. srpnja 2008. (str. 5-10 spisa), presliku otplatne tablice po kreditu (str. 11-12 spisa), presliku plana otplate (str. 13-14 spisa), presliku prometne kartice po kreditu (str. 15-23 spisa), Opće uvjete za poslovanje s građanima prednika tuženika Volksbank d.d. od 30. lipnja 2005. (str. 82-85 spisa), saslušana je tužiteljica (str. 115 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

5. Ovdje valja reći da je sud proveo sve dokaze predložene od parničnih stranaka jer su iste na ročištu održanom 22. listopada 2026. navele da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, te su odustale od svih predloženih, a neprovedenih dokaza i predložile su zaključenje glavne rasprave temeljem stanja spisa.

6. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP), ovaj sud tužbeni zahtjev tužiteljice nalazi osnovanim.

7. Prije svega valja reći da tužiteljica ima pravni interes tražiti da se utvrde ništetnima predmetne ugovorne odredbe, s obzirom na to da iz odredbe čl. 327. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005. i 41/2008; dalje: ZOO) proizlazi da se na ništetnost može pozivati svaka zainteresirana osoba (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-1051/2022), a na što nije od utjecaja potražuje li tužiteljica pritom i isplatu s navedene osnove. Pored toga valja dodati i da je tužiteljica tuženiku, kako to proizlazi iz preslike prometne kartice po kreditu (str. 15-23 spisa) podmirila s osnove predmetnih naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te za osiguranje kredita, ukupan iznos od 552,72 EUR (167,95 EUR /1.265,43 kn i 384,77 EUR/2.899,04 kn), pa joj po utvrđivanju predmetnih odredaba ništetnima pripada pravo zahtijevati povrat iznosa uplaćenog tuženiku s osnove navedenih naknada (čl. 1115. ZOO-a).

8. Među strankama nije sporno, a proizlazi i iz Ugovora o kreditu broj 600790 od 28. srpnja 2008. (str. 5-10 spisa; dalje: Ugovor o kreditu), da je tužiteljica, kao korisnica kredita isti sklopila s kreditorom, prednikom tuženika, Volksbank d.d. (koji je kasnije poslovao i pod tvrtkama Sberbank d.d., Sberbank d.d. - u sanaciji, Nova hrvatska banka d.d. - promjena tvrtke upisana u sudski registar rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Tt-22/9164-2 od 2. ožujka 2022., rješenjem poslovni broj Tt-13/1253/2 od 18. siječnja 2013. i rješenjem poslovni broj Tt-22/18434-2 od 14. travnja 2022., a kako to proizlazi iz javno dostupnog sudskog registra). Nadalje je utvrđeno da

je prednik tuženika tim Ugovorom o kreditu odobrio i stavio na raspolaganje tužiteljici kredit za kupnju vozila u iznosu od 25.934,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za devize važećim na dan isplate (t. 1. i t. 3. Ugovora o kreditu), uz redovnu kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama prednika tuženika, a koja je na dan sklapanja Ugovora iznosila 5,90% godišnje (t. 2. Ugovora o kreditu), te s rokom otplate kredita od 60 mjeseci (t. 5. Ugovora o kreditu.). Isto tako nije sporno da su stranke u Ugovoru o kreditu navele da se kredit ugovara u valuti, a da se isplaćuje u kunskoj protuvrijednosti (t. 4. Ugovora o kreditu), te da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu od 500,17 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za devize važećem na dan dospijeća (t. 8. Ugovora o kreditu). Nastavno je utvrđeno i da stranke u odredbi t. 6.1. Ugovora ugovorile jednokratnu naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita od 1,10% od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita. Konačno, utvrđeno je i da stranke u odredbi t. 6.2. Ugovora ugovorile naknadu za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, odnosno jednokratnu uplatu po premijskoj stopi u visini od 2,1% na iznos glavnice uvećane za 20% sukladno Ugovoru o osiguranju potraživanja s osiguravajućom kućom.

9. Uvidom u preslike prometne kartice po predmetnom kreditu (str. 15-23 spisa) je utvrđeno da je tuženik tužiteljici 30. srpnja 2008. naplatio predmetne naknade u ukupnom iznosu od 552,72 EUR (167,95 EUR /1.265,43 kn i 384,77 EUR/2.899,04 kn).

10. Uvidom u Opće uvjete za poslovanje s građanima prednika tuženika Volksbank d.d. od 30. lipnja 2005. (str. 82-85 spisa; dalje Opći uvjeti) utvrđeno je da je u t. 5.3. istih, navedeno da banka u postupku obrade kreditnog zahtjeva provjerava bonitet i kreditno-garantnu sposobnost svih sudionika u kreditu.

11. Saslušana u svrhu dokazivanja tužiteljica je iskazala da je s tuženikom tadašnjeg naziva Volksbank d.d. zaključila predmetni Ugovor o kreditu 2008., radi kupnje automobila. Prilikom zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu nije išla u banku, već je sve ugovorila u autokući Zubak gdje je kupila automobil marke Seat Altea XL. Taj automobil koji je kupila sredstvima predmetnog kredita koristila je isključivo u privatne svrhe te s njim nije nikad obavljala bilo kakvu poslovnu djelatnost te u vrijeme podizanja kredita i otplate istog nije bila vlasnica obrta, niti firme. Pojasnila je da ja Ugovor o kreditu zaključila uz valutnu klauzulu u CHF i uz promjenjivu kamatnu stopu jer joj je jedino takav kredit bio ponuđen. Ugovor o kredit je sastavila banka te ona nije mogla utjecati na pojedine odredbe ugovora te je mogla takav Ugovor prihvatiti ili ne prihvatiti. Zaposlenik autokuće joj prilikom zaključenja predmetnog Ugovora nije ništa posebno govorio o naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita, niti o naknadi za osiguranje kredita, te ona uopće nije znala da treba platiti navedene naknade, a iste su joj naplaćene na iz sredstava kredita, odnosno na način da joj je za taj iznos umanjen isplaćeni kredit. Ugovor o kreditu je pročitala, međutim, nije razumjela sve odredbe istog. Ugovor je ovjerila i kod javnog bilježnika, međutim ni javni bilježnik je nije posebno upozoravao na bilo koju odredbu Ugovora, pa tako ni na predmetne odredbe o naknadi za osiguranje kredita i naknadi za obradu kredita. Vjerojatno ne bi dobila kredit da nije platila predmetne naknade. Zaposlenik autokuće joj nije ništa posebno objašnjavao na što se točno odnosi naknada za obradu kredita, a nije joj

pojasnio ni je li kredit osiguran, niti joj je rečeno kod kojeg osiguravajućeg društva bi bio osiguran i od kojih rizika. Misli da je za automobil kupljen sredstvima kredita dio cijene bio plaćen i iz njezinih osobnih sredstava, odnosno da je platila učešće, ali se ne sjeća u kojem iznosu, dok je banka kredit isplatila na račun autokuće. U banci su joj izračunali koliki mora biti kredit za pokrivanje kupnje automobila. U tom trenutku nije proučavala iznose, odnosno nije uočila razliku cijene automobila i kredita. Saznala da je ugovor ništetan u trenutku kad je podnijela tužbu.

12. Sud je, kao životan, logičan i uvjerljiv, prihvatio iskaz tužiteljice u bitnom dijelovima u kojima je isti sukladan s ostalim provedenim dokazima i to prije svega s Ugovorom o kreditu.

13. Dakle, iz provedenih dokaza je utvrđeno da je tužiteljica s prednikom tuženika zaključila predmetni Ugovor o kreditu, te da je u tom pravnom poslu, dakle prilikom zaključivanja predmetnog Ugovora o kreditu i plaćanja naknade za obradu kredita, imala status potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/2007. i 125/2007.; dalje: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je namjena predmetnog kredita bila kupnja vozila, dok je iz iskaza tužiteljice utvrđeno da automobil koji je kupila predmetnim sredstvima kredita koristila isključivo u privatne svrhe, te s njim nije nikad obavljala bilo kakvu poslovnu djelatnost, kao i da u vrijeme podizanja kredita i otplate istog nije bila vlasnica obrta, niti firme. Stoga kraj navedenog, po ocjeni ovog suda, ne proizlazi da je predmetni Ugovor o kreditu zaključen u svrhu koja je namijenjena tužiteljičinoj poslovnoj djelatnosti, odnosno obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja iste, a tuženik nije dokazao drugačije.

14. Sukladno odredbi čl. 96. st. 1. ZZP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 96. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Sukladno odredbi čl. 102. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

15. U odredbi čl. 4. ZOO-a propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6. ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st. 1. ZOO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZOO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog

pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

16. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je odredba t. 6.1. Ugovora o kreditu u dijelu u kojom je ugovorena jednokratna naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita u visini od 1,10% od iznosa kredita koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita (tzv. ulazna naknada), ništetna, te predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredaba čl. 96. st. 1. ZZP-a. Ovo stoga što je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužiteljica kao potrošač stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca. Naime, odredba t. 6.1. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika. Tužiteljici je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti joj na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način joj kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Naime, po ocjeni ovog suda tužiteljica je u okviru njezinih sposobnosti i potreba, primijenila svu dužnu pažnju koja se od nje i mogla očekivati, dok tuženik nije dokazao da bi o predmetnoj ugovornoj odredbi u spornom dijelu pojedinačno pregovarao, niti da je eventualno tužiteljici ostavio drugu opciju, osim predmetne u kojoj je tužiteljici, uz obvezu otplata mjesečnih obroka, nametnuta još jedna materijalna obveza, a da za to isti nije bila informirana na transparentan i potpuni način, te bez koje joj kredit ne bi bio odobren. Isto tako valja reći da, predmetna odredba Ugovora o kreditu, suprotno tvrdnji tuženika, nije jasna i lako razumljiva, jer osim same visine takve naknade (1,10% od iznosa kredita) u navedenoj odredbi nije pojašnjeno od čega se točno sastoje troškovi zaključenja Ugovora o kreditu koji se naplaćuju i jesu li takvi troškovi realni. Ovdje još valja reći u odnosu na odredbu t. 5.3. Općih uvjeta da istom odredbom nisu jasno utvrđeni troškovi koje banka ima prilikom obrade kredita ni da su upravo takvi troškovi obuhvaćeni spornom naknadom. Također valja istaknuti da tuženik nije dokazao opravdanost naplaćene naknade, odnosno nije dokazao odgovara li iznos naplaćene naknade stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Slijedom iznesenog, ovaj sud ocjenjuje da je uslijed navedenog postupanja tuženika došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stanaka jer je s jedne strane naplaćena naknada bez točnog pojašnjenja na što se ista konkretno odnosi, a s druge strane je zbog istog tužiteljici, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uvećana financijska obveza po kreditu, a koja povreda se ne može smatrati povredom manjeg značaja. Ovdje još kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere) valja reći da tuženik, po ocjeni ovog suda, prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije uzeo u obzir zakonite interese tužiteljice kao potrošača jer se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru i jer se o spornom dijelu predmetne odredbe, a kako je to navedeno, nije pregovaralo. Još valja dodati da se ocjena uzrokuje li se predmetnom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, određuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorenih naknada, već i ocjenom ograničenosti potrošača u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu, nametanjem neke druge dodatne

obveze ili naknade) u slučaju neprihvaćanja te odredbe. U konkretnom slučaju je tužiteljica kao potrošač pri sklapanju Ugovora o kreditu bila ograničena uvjetima banke, pa stoga, po ocjeni ovog suda, tuženik nije postupao u dobroj vjeri, dok tužiteljica kao potrošač nije imala objektivne mogućnosti za pregovaranje oko predmetne odredbe o naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita, niti oko prihvaćanja iste, a što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024., Rev-673/2023-3 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. i Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024.). Također valja reći da se kod provođenja testa poštenosti mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost spornih odredaba, među ostalim, odnosa između iznosa naknada te zauzvrat pruženih usluga (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024.). Kako iz gore navedenog proizlazi da tužiteljica nije bila informirana o razlozima koji opravdavaju plaćanje predmetne naknade, te da joj bez takve ugovorne odredbe kredit ne bi bio odobren, kao i da se o tome nije pregovaralo, tako, po ocjeni ovog suda, tužiteljica nije imala saznanja o krajnjoj svrsi takve naknade.

17. Nadalje, iz provedenih dokaza proizlazi da je, sukladno gore navedenim odredbama, ništetna i odredba t. 6.2. Ugovora o kreditu u dijelu u kojom se tužiteljica, kao korisnica kredita obvezala platiti tuženiku naknadu za osiguranje kredita i to jednokratnom uplatom po premijskoj svoti od 2,1% na iznos glavnice uvećane za 20%. Naime, iz iskaza tužiteljice je utvrđeno da joj zaposlenik autokuće nije ništa posebno objašnjavao je li kredit osiguran, niti joj je rečeno kod kojeg osiguravajućeg društva bi bio osiguran i od kojih rizika. Dakle, iz navedenog proizlazi da ista odredba predstavlja nepoštenu odredbe u smislu odredbe čl. 96. st. 1. ZZP-a jer je Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužiteljica kao potrošač stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Pritom valja istaknuti da u navedenoj odredbi Ugovora o kreditu nije precizno naznačeno na koji način, u kojem iznosu, te kod kojeg osiguranja je predmetni kredit bio osiguran, niti koji je slučaj osiguran, pa je takva odredba uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Dakle, iz provedenih dokaza ne proizlazi da su tužiteljici prilikom zaključenja Ugovora o kreditu od strane tuženika ili autokuće pojašnjeni razlozi ugovaranja navedene naknade za osiguranje kredita pa joj, dakle, na taj način kao potrošaču nije omogućeno da pristane na takvu odredbu kojom joj je nametnuta još jedna dodatna obveza. Stoga je, po ocjeni ovog suda, takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna i načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 4. ZOO-a. Konačno, valja reći i da je neosnovan prigovor promašene pasivne legitimacije tuženika u odnosu na utvrđenje ništetnom predmetne odredbe u dijelu u kojem je ugovorena naknada za osiguranje kredita. Ovo iz razloga što je u konkretnom slučaju utvrđeno da su tužiteljica kao korisnica kredita i prednik tuženika, kao kreditor, zaključili predmetni Ugovor o kreditu kojim je ista odredba ugovorena. Osim toga, kako se predmetni postupak vodi radi utvrđenja ništetnosti odredbe t. 6.2. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknadu za osiguranje kredita, pri čemu tužiteljica nije tražila isplatu plaćenog iznosa, tako nije odlučeno kome je tužiteljica istu naknadu platila, kraj činjenice da je s prednikom tuženika zaključila Ugovor o kreditu. Pritom, neovisno o navedenom, valja reći i da iz prometne kartice po predmetnom kreditu, suprotno tvrdnji tuženika, proizlazi da je naknadu za osiguranje kredita tužiteljica platila tuženiku.

18. Slijedom svega navedenog, utvrđeno je da su ništetne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita od 1,10 % od iznosa kredita, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita (t. 6.1.), te kojom ugovorena naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, odnosno jednokratna uplata po premijskoj svoti od 2,1% na iznos glavnice uvećane za 20% (t. 6.2.), te je stoga odlučeno kao u t. I. izreke ove presude.

19. Konačno, neosnovan je prigovor zastare istaknut od strane tuženika. Naime, u konkretnom slučaju je predmet spora zahtjev tužiteljice za utvrđenjem ništetnom odredaba t. 6.1. i t. 6.2. predmetnog Ugovora o kreditu, dok se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO-a).

20. Odluka o troškovima parničnog postupka je donesena na temelju odredaba čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 552,72 EUR utvrđenoj na ročištu 22. listopada 2026., odnosno prema vrijednosti naplaćene naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te naknade za osiguranje kredita. Ovo stoga što tužiteljica predmetnim deklaratornim zahtjevom traži da se utvrde ništetnima predmetne ugovorne odredbe u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te naknada za osiguranje kredita, u svrhu povrata plaćenog iznosa navedenih naknada pa stoga, po ocjeni ovog suda, za odluku o osnovanosti predmetnog deklaratornog zahtjeva vrijednost predmeta spora ne može biti veća od iznosa naplaćenih naknada.

21. Troškovi su, nadalje, odmjereni sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa) po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR, te sukladno odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023.; dalje: ZSP).

22. Tako je tužiteljici dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 500,00 EUR, a isti se odnosi na trošak sastavljanja tužbe od 27. kolovoza 2025. u iznosu od 100,00 EUR (50 bodova-Tbr. 7/1 Tarife), sastavljanja podnesaka od 24. rujna 2025. i 14. rujna 2026. u iznosu od 100,00 EUR za svaki (50 bodova-Tbr. 8/1 Tarife),, zastupanja na ročištu 22. listopada 2026. u iznosu od 100,00 EUR (50 bodova-Tbr. 9/1 Tarife), te trošak PDV-a (25%) na navedene radnje u ukupnom iznosu od 100,00 EUR. Tužiteljici je, nadalje, priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu u plaćenom iznosu od 53,09 EUR i za presudu u iznosu od 60,00 EUR. Stoga su tužiteljici dosuđeni troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 613,09 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, od presuđenja, dakle od 30. listopada 2026. do isplate, po stopi određenoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

23. Međutim, tužiteljici nije priznat trošak pristupa punomoćnika na ročište za objavu i uručenje presude s obzirom na to da isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka jer tužiteljica presudu može preuzeti neposredno u sudu ili putem internetske stranice e-oglasna ploča sudova (čl. 335. st. 9. i 10. ZPP-a). Osim toga valja reći da to što je u Tbr. 9/3 Tarife određeno da odvjetniku pripada nagrada za ročište na kojem se objavljuje presuda, ne isključuje primjenu odredbe čl. 155. ZPP-a u kojoj je propisano

da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

24. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u t. II. izreke ove presude.

Zagreb, 30. listopada 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjeraka, putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA
1. Tužitelju po odvj. Ivanu Adžiću uz rješenje za plaćanje pristojbe za presudu u iznosu 60,00 EUR
2. Tuženiku po odvj. Andrei Šeši

Broj zapisa: **9-3088f-71aee**

Kontrolni broj: **0aeef-1381b-23832**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.